

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck
en de ongrijpbare dood

Deel 3 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

Rechercheur De Klerck en de ongrijpbare dood is een
uitgave van uitgeverij E-Pulp Publishers
© 2020 Paul Dieudonné & E-Pulp Publishers
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart
Omslagbeeld: Anestiev|Pixabay
ISBN: 978-94-92715-50-0 (paperback)
ISBN: 978-94-92715-49-4 (e-book)
NUR 331

www.e-pulp.nl
www.rechercheurdeklerck.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met
bestaande personen berust op toeval.

1.

De vrouw die de vondst deed, kwam op de overloop tot de ontdekking dat ze de spiritus had vergeten. Ze was alweer aan de late kant en vreesde dat haar opdrachtgever zou mopperen, zoals de vorige keer toen ze zich had verslapen. Doordat ze hem niet goed had verstaan, was hij zo tegen haar tekeer gegaan dat ze minutenlang haar benen niet in bedwang had weten te houden.

Ze bleef roerloos op de overloop staan luisteren, maar tot haar grote opluchting hoorde ze niets. Als ze geluk had, lag hij nog in bed.

Ze zette de emmer neer en ging stilletjes de trap af, opende de tweede gangkast en bukte om de blauwe fles brandspiritus te pakken. Haar opdrachtgever had strikte orders gegeven vanochtend de ramen aan de binnenzijde te lappen, en een scheutje spiritus deed daarbij wonderen.

Boven gekomen vulde ze de emmer in het keukentje met een warm sop. De emmer torsend aan het hengsel sjokte ze naar de voorzijde van de woning, waar de woonkamer was. Een schemerig licht viel door de gordijnen naar binnen.

Een man lag op zijn buik op het Perzische tapijt midden in het vertrek.

‘Senhor Pasqualini?’ vroeg de werkster onzeker.

Ze zette behoedzaam een paar stappen in de richting van het lichaam. Toen deinsde ze achteruit en sloeg haastig een kruisje. Ze had bloed gezien. Verschrikkelijk veel bloed. Het achterhoofd was geworden tot een papperige massa van bloed en haren.

‘Senhor Pasqualini! Senhor Pasqualini!’ riep ze ontzet.

Het volgende moment liet ze alles vallen, wendde zich om en ontvluchtte de kamer.

In een kalm tempo trapte Lucien de Klerck de Piet Heynsburg over naar de overzijde, waar hij de sobere Pelgrimvaderskerk passeerde, het godshuis waar de stichters van het moderne Amerika hun laatste eredienst hielden voor ze naar de Nieuwe Wereld vertrokken. Waren zij dit jaar niet precies vierhonderd jaar geleden weg gezeild?

Het was kil in Delfshaven, waar hij en Annie voor de naderende winter hun motorboot hadden aangemeerd. 's Nachts was een mistbank vanaf de Noordzee de stad in gerold en had een grauwe sluier om de eeuwenoude geveltjes aan de Voorhaven gedrapeerd. De keitjes van de haven glommen van de vochtige atmosfeer, de kale bomen dropen.

De Klerck trok de capuchon van zijn waxjas nog wat verder over zijn hoofd.

Daar de zon nog niet op was en bijna geen ziel zich op straat waagde, leek hij door een mistroostig schimmenrijk te fietsen. Geluiden van de ontwakende stad klonken door de kille deken vreemd gedempt en ver weg. Een klagende misthoorn galmde uit de richting van de Nieuwe Maas.

Vorbij de bocht van de Voorstraat zag De Klerck dat hij toch niet alleen was.

Links, even voorbij het pittoreske zeventiende-eeuwse Zakken-dragershuisje, stond een surveillancewagen tegen de trottoirband. Een jonge vrouw probeerde met wilde gebaren twee agenten wat duidelijk te maken. Ze stond in de deuropening van een somber pand. Angst verstarde haar olijkleurig gelaat.

Een van de agenten, een nog jonge diender met blond haar, kreeg De Klerck in het oog. Op zijn gezicht tekende zich herkenning af. De agent stapte midden op de straat en beduidde De Klerck te stoppen.

'We kregen een melding binnen over een dode in een pand aan de Voorstraat,' verklaarde hij en duimde over zijn schouder naar de jonge vrouw. 'Zij wachtte ons op. Helaas spreekt ze nauwelijks een woord Nederlands.'

De Klerck stapte af en knikte de agent vriendelijk toe.

'Is zij de bewoonster?' vroeg hij.

De blonde agent haalde de schouders op.

'Geen idee.'

'Zal ik even assisteren?'

De agent knikte dankbaar.

Met zijn rechervoet klapte De Klerck de standaard uit en liet de fiets erop rusten. Resoluut stapte hij naar het pand. Een roestige damesfiets met een open kettingkast en een vrolijke bagagetas leunde

tegen de gevel.

De jonge vrouw die zich in de deuropening had opgesteld, was klein en tenger, en ze rilde van de kou. De Klerck schatte haar een jaar of dertig. Ze droeg een wijde mantel met capuchon, afgezet met imitatiebont. Haar ravenzwarte haar was in een strakke paardenstaart gekamd. Met een verschrikte blik keek ze naar de Rotterdamse speurder op. Haar gelaatstrekken ontspanden zich iets. Ze scheen in hem een leidinggevende te herkennen.

Nu zag De Klerck dat ze doorzichtige handschoenen droeg. De vrouw was, zo meende hij, een schoonmaakster.

Ze begon in rap tempo tegen hem te praten. De woordenbrij bevatte voor De Klerck nauwelijks een herkenbare klank. Haar felle gebaren spraken echter een duidelijkere taal. Ze wees angstvallig naar boven en maakte met haar vuist een slaande beweging op de achterkant van haar hoofd.

Meer had De Klerck niet nodig. Hij gebaarde de werkster opzij te stappen en passeerde haar. Achter haar was een klein halletje en een smalle, steile trap naar boven. Alleen links was een leuning.

Voorzichtig, zonder iets aan te raken, zette rechercheur De Klerck zijn voet op de onderste trede. Hij was halverwege de trap toen zijn neus een prikkelende geur opsnoof die hij onmiddellijk herkende. Spiritus. Hij versnelde zijn pas en stapte op de overloop. Een verstikkende rook walmde door de kieren van een deur aan de voorzijde, kroop langs de wanden omhoog en verspreidde zich in rap tempo over het plafond.

De Klerck hoefde de deur niet te openen om de oorzaak met eigen ogen te zien. Toch moest hij zekerheid hebben. Lag hier een dode... of een zwaargewonde... iemand die dringend hulp nodig had? Terwijl hij naar voren stapte, schreeuwde hij luidkeels en tot driemaal toe brand.

De verchromde deurkruk was al te heet om vast te pakken. Met de hand teruggetrokken in de mouw van zijn waxjas waagde hij het opnieuw.

Dikke wolken giftige rook sloegen hem door de smalle opening in het gezicht. De kamer stond in lichterlaaie en door de verse lucht die naar binnen stroomde, schoten de vlammen hoger op. De hitte was verzengend. Hier hielp geen handblussertje meer tegen.

Koortsachtig zocht zijn blik het vertrek af. Nergens was een slachtoffer te bekennen. Lag hij dan in een andere kamer? Of op de tweede verdieping?

2.

Om te voorkomen dat de brand zou uitslaan en overslaan op de aanpalende woningen, rukte de Rotterdamse brandweer massaal uit. In de vijf minuten voor de hulpdiensten arriveerden, spande rechercheur De Klerck zich tot het uiterste in. Tevergeefs doorzocht hij de overige kamers op de eerste verdieping, zonder iemand aan te treffen. Het vuur greep zo razendsnel om zich heen, dat het trapgat naar boven al vol rook stond en opklimmen naar de tweede onverantwoord bleek. Met het blusapparaat dat een agent hem aanreikte, kon hij weinig uitrichten.

Beneden vond hij in de meterkast de gastoevoer, draaide de kraan dicht en zette de elektrahoofdschakelaar om. De agenten waarschuwden en evacueerden burens, en maakten de toegang tot het pand vrij. Afzetlinten moesten het publiek op afstand houden. Vanaf de straat was de brand nu duidelijk zichtbaar als een orangerode gloed achter de voorkamerruiten, die op springen stonden.

Hoewel zij met felle, onbegrijpelijke woorden tegenstribbelde, stuurde De Klerck de schoonmaakster in een surveillancewagen naar het hoofdbureau. Hij zou haar horen zodra ze een beëdigde tolk hadden opgetrommeld.

De brandweer ging voortvarend te werk. Commando's werden geroepen, slangen uitgerold, en laarzen stampten onverschrokken de trap op naar de vuurhaard.

De rook had ventilatiegaten gevonden om uit het huis te ontsnappen. Door de dichte mist kon hij niet goed opstijgen, maar trok daardoor ook nauwelijks de aandacht. Slechts enkele buurtbewoners staken bezorgd hun hoofden uit het raam, om even snel weer

te verdwijnen: een indringende brandlucht nam bezit van de wijk. De Klerck keek machteloos... getergd toe. Zelden in zijn loopbaan bij de politie had hij zich zo gevoeld als nu. Ontelbare vragen bestormden hem. Was er nou iemand binnen of niet? Een dode of een zwaargewonde?

Door jarenlange ervaring wijzer geworden, nam hij niet voetstoots aan dat iemand, die in de ogen van een omstander dood was, daadwerkelijk was gestorven. Had de werkster op de tweede verdieping een bewusteloze gezien? Iemand die De Klerck had kunnen redden als hij meteen naar die etage was gesnelde? Hij voelde dit falen heel sterk. Brandweermensen waagden nu hun leven omdat er nog iemand binnen kon zijn.

Wat hem ook dwarszat, was de plotse uitbraak van de brand. Kon die spontaan zijn ontstaan? Hij kon dat moeilijk rijmen met de gedachte aan een mogelijk slachtoffer. Ook de prikkelende geur van spiritus gaf hem veel te denken. Was de dode soms niet dood? Had hij de brand gesticht? Hij kon dan niet de bewoner zijn. Die zou – mits het geen zelfmoordenaar of psychiatrisch patiënt was – toch niet zijn eigen woning en bezittingen riskeren?

Waar was de vermeende brandstichter dan? De Klerck was er absoluut zeker van dat er sinds zijn komst niemand door de voordeur naar buiten was gestapt. En niemand kon nog van de tweede verdieping naar beneden. Was de dader aan het vuur ontsnapt via de achterzijde?

Via de Havenstraat slenterde hij naar de Aelbrechtskolk. Het pand waar de brand woedde en de belendende panden stonden aan de achterzijde in het drabbige water. De mist was echter te dik om de gevel goed te onderscheiden. Met moeite ontwaarde hij een erker. Het leek alsof alle ramen waren gesloten. Was de brandstichter dan via het platte dak ontkomen?

De Klerck slenterde naar de Voorstraat. Zijn gedachten keerden terug naar de werkster en het weinige dat ze met gebaren had geuit. Hij beseftte dat hij veel nog niet wist, dat hij pas verder zou komen als hij de taalbarrière wist te slechten.

Een keurig geklede heer stak met driftige pasjes de Voorstraat over en stevende op De Klerck af. Hij gebarde wild naar het pand waarin

de brand was uitgebroken. Zijn gezicht had een kleur van opwindig.

‘Wat gebeurt hier allemaal?’ riep hij boven het kabaal dat een bluswagen produceerde. ‘Ik hoorde de sirenes. Er is toch geen gevaar voor de andere woningen?’

Hij lichtte het afzetlint op en wilde doorlopen.

‘Blijf achter de afzetting,’ riep De Klerck streng.

De heer stapte terug en knikte gedwee. Het was een lange slanke man met staalblauwe ogen, donkerblonde en kortgeknipte haren, en een elegant snorretje. Hij was gekleed in een fraai kostuum van degelijke Engelse tweed. De Klerck schatte hem op rond de veertig. De man hield zijn hoofd iets scheef.

‘U bent toch De Klerck? Rechercheur van de politie-eenheid Rotterdam?’ De man glimlachte. ‘Ze hebben mij u wel eens aangewezen. U bent toch de bezitter van die schitterende historische motorboot die in de Voorhaven ligt? Ik ben de eigenaar van de antiekhandel daar schuin tegenover. Maar ik woon hier, aan de Voorstraat.’

De antiekhandelaar wees achter zich naar een huis met een sierlijke halsgevel.

‘Mijn naam is trouwens Van Quikelsberghe... Hubert-Jan van Quikelsberghe.’

Hij kuchte even. Met opengesperde ogen volgde hij de verrichtingen van de brandweer.

‘Zeg, ze hebben de bewoner er toch wel tijdig uit gekregen?’ vroeg hij.

De Klerck keek de antiekhandelaar scherp aan.

‘Was hij thuis?’

Van Quikelsberghe sloeg van ontzetting een hand voor de mond.

‘Weet u dat dan niet?’ vroeg hij. ‘O, zo’n dood wens ik niemand toe. Ja, hij zou best eens binnen kunnen zijn. Zo’n inferno overleeft hij nooit.’

Hij zweeg onthutst.

‘Het is ook verschrikkelijk als de woning verloren gaat,’ ging hij voort. ‘Ik heb de vorige bewoner goed gekend. Er hebben hier altijd nette mensen gewoond.’

De Klerck monsterde de man tegenover hem. Iets in de manier waarop hij de woorden uitte, trok zijn aandacht.

‘Wat kunt u over de huidige bewoner vertellen?’

‘Niet veel goeds,’ verklaarde Van Quikelsberghe direct.

‘Hoezo?’

De antiekhandelaar gebaarde driftig naar het pand.

‘Hoe kan een knul van vijftientig zich zoiets veroorloven? De huur zal tegen de drieduizend euro per maand bedragen.’

‘Een topfunctie in het bedrijfsleven?’ opperde De Klerck.

Van Quikelsberghe lachte spottend.

‘Romano werkte... eh, werkt in een pizzeria. Als koerier. Een dekmantel, als je het mij vraagt. Het zal niet zijn enige tijdverdrijf zijn. Hij leek me een gladjanus en het type rokkenjager. En de lieden die hij hier ontving, wil ik ook niet tot mijn vrienden rekenen.’

De Klerck keek de buurtbewoner belangstellend aan.

‘Criminelen?’

Hubert-Jan van Quikelsberghe haalde weifelend de schouders op.

‘Het zou me niets verbazen. Ongure types in ieder geval. Als ze op visite kwamen, keken ze over hun schouders voor ze naar binnen gingen. Het zou me niet verwonderen als een van hen deze brand heeft veroorzaakt. Misschien als wraakoefening. Bij een naam als Romano Pasqualini denk ik toch automatisch aan de Italiaanse mafia, de Cosa nostra.’

Het gezicht van de antiekhandelaar kleurde nog feller rood van opwinding.

‘Hoe lang woont Pasqualini hier?’ vroeg De Klerck verder.

‘Niet meer dan een maand. Van de ene op de andere dag was het makelaarsbord weg en zat hij erin. Wat moest zo’n joch met een appartement met vijf kamers?’

‘En de schoonmaakster? Wat weet u van haar?’

Hubert-Jan van Quikelsberghe trok minachtend zijn neus op.

‘Een buitenlandse. Ze maakte al voor de vorige bewoner schoon. Ze begon een maand of vier geleden. Twee keer in de week. Ze zal wel bij de huurprijs zijn inbegrepen. Maar of ze legaal in Nederland verblijft...’

In zijn ooghoek zag De Klerck de bevelvoerder van de brandweer wenken. Hij overhandigde Van Quikelsberghe zijn kaartje en verzocht hem direct contact op te nemen als hij iets van de bewoner vernam.

De antiekhandelaar keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. Hij scheen even in verwarring te verkeren.

‘Wat bedoelt u?’ vroeg hij. ‘Hoe kan ik iets van hem vernemen als hij in de brand is omgekomen? Of was hij toch niet thuis? Weet u soms meer dan u zegt?’

‘Tot mijn spijt kan ik uw vraag niet beantwoorden,’ zei De Klerck. ‘Ik weet niet of meneer Pasqualini nog in leven is. Mocht hij evenwel aan de brand zijn ontsnapt, dan wil ik met hem in contact komen.’

‘Natuurlijk, natuurlijk,’ riep Van Quikelsberghe opgewonden. Hij hield het kaartje op ter bezegeling van zijn woorden. ‘Als ik u daarmee van dienst kan zijn.’

De brandweercommandant was een forse man met een baardje van gemillimeterd haar. Zwarte vegen ontsierden zijn gezicht.

Met donkerbruine ogen keek hij De Klerck aan.

‘We hebben de brand bedwongen,’ sprak hij wat vermoeid. Hij wees naar het gebouw. ‘De voorkamer en een deel van overloop zijn volledig uitgebrand, verder is er alleen forse rookschade. We hebben niemand aangetroffen.’

‘Niemand?’ De Klerck keek hem ongelovig aan.

‘Niemand,’ echode de commandant. ‘We zijn ook op de bovenste etage geweest. Er was geen mens te bekennen, dood noch levend. Je vertelde toch dat je spiritus rook?’

De Klerck knikte.

‘Ik vermoed dat de brand is aangestoken. Ik wil dat de woning als een plaats delict wordt behandeld.’

‘Onderzoek moet wachten tot het pand is afgekoeld. ’t Is nog een hel daarbinnen.’

De brandweercommandant tikte groetend aan de veiligheidsbril van zijn helm. Een van zijn mensen had hem geroepen. Met grote passen liep hij weg.

Oscar Kamp, de forensisch rechercheur, slenterde langs de brandweerauto groetend op De Klerck toe. Zijn donkere ogen fonkelden olijk.

‘Wat hoor ik?’ riep hij. ‘Brand? Istie dan in rook opgegaan?’

‘Wie?’